

EL LLENGUATGE

Homes i dones

Ara que ja fa un cert temps que s'han constituït les entitats Associació d'Editors en Llengua Catalana, Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i Associació Professional d'Il·lustradors (i potser la llista es podria allargar amb exemples que ens fossin útils), que rutllen i donen senyals de vida, i que, per tant, suposem que el nostre comentari no farà aixecar la llebre i no induirà a la modificació d'unes denominacions socials ben fixades i establertes en uns estatuts degudament aprovats, escau de posar en relleu com hom ha optat decididament, en aquestes denominacions, per les formes masculines *editors, escriptors i il·lustradors*, significant, respectivament, «editors i editores», «escriptors i escriptores» i «il·lustradors i il·lustradores». Perquè, com és sabut —i si algú no ho sabia ja li ho manifestem explícitament—, l'admissió en aquestes associacions no comporta cap limitació per raó de sexe i són efectivament ben nombroses les dones que en formen part. I hem dit que escau de posar en relleu aquest fet, perquè potser ajudarà a fer veure l'absurditat que representa rebutjar designacions com *els lectors o els espectadors*, significant, tal com tothom entén, sense dubte ni vacil·lació, «els lectors i les lectores» i «els espectadors i les espectadores», rebuig que porta a escriure les grotesques formes «els/les lectors/es» i «els/les espectadors/es», que hom —o potser hem de dir «hom/don»— no sap ben bé com ha de llegir.

Si algú creu que amb aquests procediments contribueix a eliminar discriminacions certament injustes, és que agafa el rave per les fulles —i es queda només amb les fulles, és clar. Caldria, altrament, que s'adonés de la puerilitat d'aquesta pràctica, que a cops arriba a extrems manicomials, al capdavant per ésser, en la majoria dels casos, forçosament inconseqüent. Efectivament, en una comunicació d'extensió regular, les designacions personals de doble gènere que han d'incloure individus de tots dos sexes —articles, noms, adjectius i pronoms— són sovint prou nombroses perquè el redactor del text desisteixi d'aplicar-hi sistemàticament el criteri que comentem. La inconseqüència, però, esdevé delirant quan els mateixos qui rebutgen *la diputada, la regidora, la senadora*, etc., i diuen «la diputat», «la regidor», etc., es despenyen tot seguit amb «els/les diputats/les diputats/des», «els/les regidors/es»...

Albert Jané